

Vypravěč: Náš příběh vypráví o životě Věry Marasové, která se narodila 27. srpna 1932 v sudetoněmeckém Chebu. Vypráví příběh o prababičce jedné z nás. Vypráví příběh ženy, která je i přes nelehké okamžiky stále spokojená a vděčná za každý čas. Ženy, která miluje slyšet tóny klavíru. Ženy, která stejně jako její pravnučka, miluje volejbal.

Když byla Věra malá, bydleli v jednom domě společně s Němci. Udržovali spolu dobré vztahy. S německými dětmi se Věra přátelila. Uměla velmi dobře německy stejně jako její rodiče. Nastala válka a všechno se změnilo. Sedmiletá Věra a její rodina byla náhle před Němci v ohrožení. Museli proto rychle opustit Cheb. Nasedli na vlak směr Plzeň, avšak ve Stříbře je potkal děsivý zážitek.

Pamětnice: *Na jejich vlak, který stál na nádraží, začali Němci střílet. Všichni cestující si museli lehnout ve vagónech na zem.*

Vypravěč: Když dorazila rodina do Plzně, nastěhovala se do malého bytu v Sirkové ulici nedaleko nádraží. Zde prožila Věra s rodinou celou válku. Bydleli kousek od městských lázní, kam si chodili zaplavat v bazénu. Věra také začala chodit do nové školy. Měla však problémy s češtinou, přirozenější pro ni byla němčina. Byla zvyklá mluvit německy, proto se ve škole necítila dobře, nakonec si zvykla.

Vypravěč: Druhá světová válka se do života Věry hluboce propsala.

Pamětnice: *Po celou dobu, co trvala válka, musela malá Věra a její rodina spát oblečení a v botách, aby byli připraveni na včasný útěk před bombami do blízkého úkrytu.*

Vypravěč: Rosie – tak se úkryt jmenoval, byl veliký a nacházel se v Sirkové ulici. Bomby Věřin dům naštěstí nezasáhly. Ale vedlejší dům byl zasažen a zahynuli tam nějací lidé. Když odcházeli z krytu po náletu, procházeli Sirkovou ulicí, kde ležela mrtvá těla lidí i koní.

Jednou doběhla Věra s maminkou do bunkru, který byl v areálu pivovaru. Tam doběhl i její tatínek, který tou dobou pracoval na dráze.

Pamětnice: *Byl ve služebním vagónu a odpočíval, když najednou zahoukaly sirény a oznamovaly blížící se nálet. Tatínek běžel do krytu do Gambrinusu bez bot, jen v ponožkách. V bunkru se potkali. Do bunkru doběhl i Věřin bratr, který pracoval jako dozorce vězňů. Rodina bratra málem nepoznala, protože měl poničenou tvář a vypadal otřeseně.*

Vypravěč: Jednou pocítila Věra opravdu strach, byla přeci jen malá holka. Na ulici k ní přišel Němec, točil si na prstě s revolverem. Ptal se Věry, jestli mluví německy, ale ta mu nerozuměla.

Pamětnice: *Němec opakoval pořád dokola: "Wo ist Tapa." Věra zavolala maminku. Ta také nerozuměla. Nakonec se ho zeptali, jestli chce jít na bazén – do lázní – Stadtbad. A Němec, že chce.*

Vypravěč: Na konec války Věra nikdy nezapomene.

Pamětnice: Maminka přišla k posteli třináctileté Věry a plakala. Pohládila dceru po vlasech a řekla: "Věrko, už nemusíme spát oblečení, už je konec války. Už je klid".

Vypravěč: Nejúžasnější zážitek byl, když se objevili Američané. Byli to úžasní lidé. Akorát jim nerozuměli, neuměli totiž anglicky. S jedním se potkala i malá Věra. Ten ji poprosil, zda by mohl dostat něco na památku pro své dcery.

Pamětnice: „Věrka mu donesla svoji panenku. Byla to selka, byla v plzeňském kroji, byla moc krásná.“

Vypravěč: Domů, svým holkám ji ale bohužel už nedovezl. Na cestě zpět do Ameriky se s vojáky potopila loď. **(musíme ověřit)**

Slova, která nám pamětnice vzkázala, budeme mít vždy na paměti.

Pamětnice: Vztít si ze života jen dobré, člověk si má vážit toho co má, protože nikdy nevíme, kdy to můžeme ztratit.